

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2161/2018
21.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Грос, адвокат из ..., против туженог „Јавног предузећа ББ“ ..., кога заступа пуномоћник Нагел Јанош, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, враћања на рад, накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 636/18 од 02.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 636/18 од 02.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 173/16 од 06.11.2017. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилжа тражила да суд утврди да јој је незаконито престао радни однос, те да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ../16 од 31.03.2016. године и наложи туженом да тужилжу врати на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима, у року од осам дана под претњом извршења; да се обавезе тужени да тужилжи накнади штету у висини изгубљене зараде за период у коме није радила, почев од дана престанка радног односа 31.03.2016. године закључно са исплатом за март 2017. године, у укупном износу од 663.200,92 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе ближе опредељено у овом ставу изреке; да се обавезе тужени да у корист тужилже уплати надлежним фондовима доприносе за обавезно социјално осигурање у складу са законом закључно са исплатом зараде за март 2017. године; да се обавезе тужени да тужилжи обрачуна и исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и даље све до враћања на рад, са законском затезном каматом од дана доспелости сваке појединачне зараде до исплате, као и да у корист тужилже за исти период обрачуна и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање у складу са законом, те да јој надокнади парничне трошкове, у случају доцње са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све у року од осам дана под претњом извршења. Ставом другим изреке обавезана је тужилжа

да туженом накнади парничне трошкове у износу од 138.750,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 636/18 од 02.04.2018. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 173/16 од 06.11.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је преко пуномоћника благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле. Није тражио трошкове за састав одговора.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревидент не указује на битне повреде поступка због којих се ревизија може изјавити у смислу члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилца била запослена у ЈП „ВВ“ на радном месту планер II - асистент. Према Правилнику о организацији и систематизацији послова у ЈП „ВВ“ од 26.10.2013. године услови за обављање послова овог радног места су висока стручна спрема - дипломирани инжењер архитектуре и рад на рачунару. Предвиђен је био један извршилац. Дана 18.11.2015. године између ЈП „ГГ“ као друштва стицаоца и ЈП „ВВ“, као друштва преносиоца закључен је уговор о статусној промени - припајању. У уговору је наведено да запослени који су у радном односу код друштва преносиоца заснивају радни однос и настављају рад код друштва стицаоца. Уз сагласност руководиоца ресора, запослени су распоређени углавном на оне послове које су и раније обављали у оквиру ЈП „ВВ“. Након спроведене статусне промене тужилца је са туженим ЈП „ГГ“ закључила уговор о раду број ../16 дана 13.01.2016. године на неодређено време за радно место „урбаниста-асистент“. За наведено радно место је према Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у ЈП „ГГ“ од 28.12.2015. године и Правилника о изменама и допунама истог Правилника од 05.01.2016. године предвиђен услов VII степен стручне спреме архитектонског смера. Према наведеном Правилнику на пословима урбанисте-асистента био је потребан један извршилац. Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе Града Суботице, коју је 04.02.2016. године донела Скупштина Града Суботице, утврђен је максимални број запослених на неодређено време по организационим облицима за 2015. Годину. За ЈП „ГГ“ утврђен је максимални број запослених од 81, а било је запослено 95. Решењем од 08.02.2015. године формирана је комисија за анализу организационе и кадровске структуре и њен циљ је био разматрање критеријума за утврђивање технолошког вишка. Директор ГГ је дао налог руководиоцима сектора да сагледају потребе посла и да утврде радна места за које више не

постоји потреба, односно да се утврде послови на којима постоји потреба за смањење броја извршилаца. Комисија је дала предлог за укидање 12 радних места. Након тога, директор ГГ је дана 08.03.2016. године донео одлуку о потреби рационализације броја запослених и утврђивању радних места за која више не постоји потреба, односно на којима је потребно смањити број извршилаца. Овом одлуком, између осталог, у ресору урбанистичког и просторног планирања утврђено је да престаје потреба за једним извршиоцем на радном месту урбаниста-асистент, које послове је обављала тужила. Новим Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места од 10.03.2016. године, на који је градоначелник Града Суботице дао сагласност, извршене су измене организационе структуре, укинута су одређена радна места и смањен је број извршилаца на одређеним пословима. Правилником је систематизовано 70 радних места са 81 извршиоцем, а радно место на којем је радила тужила је укинута. Даном 21.03.2016. године директор туженог је донео Одлуку о утврђивању технолошког вишка, у којој је наведено да престаје потреба за обављањем послова за 11 извршилаца, између осталих и за тужилу, јер је радно место на којем је радила укинута. Тужили је утврђена отпремнина у износу од 210.441,39 динара. У погледу мера за решавање вишка запослених у предлогу Програма је наведено да послодавац није био у могућности да понуди запосленима премештај на друге послове, да не постоји могућност за рад са непуним радним временом, као ни могућност за преквалификацију или доквалификацију запослених који представљају вишак. Тужени је предлог Програма доставио на мишљење Националној служби за запошљавање и синдикату, који су дали своје мишљење. Надзорни одбор туженог је 29.03.2016. године донео Програм решавања вишка запослених. Даном 31.03.2016. године тужени је донео решење о отказу уговора о раду тужили због тога што је услед организационих промена престала потреба за обављањем послова на којима је тужила била распоређена и утврђено јој је право на отпремнину. Надзорни одбор ЈП „ГГ“ је 07.10.2016. године донео одлуку о промени пословног имена које је измењено у ЈП „ББ“ ... .

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови одбили као неоснован тужбени захтев тужиле за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду, враћања на рад и признање права на раду и по основу рада после доношења решења, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наиме, тужили је отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом, применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...13/17) којим је прописано да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

У конкретном случају, код туженог је престала потреба за обављањем послова радног места „урбанисте-асистента“ које је тужила обављала, због чега је то радно место укинута. Доношењу оспореног решења претходило је доношење свих потребних интерних аката у складу са одредбама Закона о раду којима се регулише радноправни статус запослених који су проглашени за вишак. У току поступка је утврђено да је код туженог дошло до организационе промене која је захтевала смањење броја запослених, да је донет нови Правилник о организацији

и систематизацији радних места којим је укинута радно место на којем је тужила радила, а све у циљу рационализације броја запослених у складу са донетим Законом о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору. Приликом доношења решења којим је тужили отказан уговор о раду као вишку запосленом, отказни поступак је спроведен у свему у складу са законом. Тужени послодавац је испоштовао прописану законску процедуру, претходно доневши Одлуку о рационализацији броја запослених, нови Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места и Програм решавања вишка запослених, који предвиђају укидање радног места тужиле. Такође, на предлог Програма затражено је мишљење синдиката и Националне службе за запошљавање и тужили је исплаћена отпремнина. С`обзиром да је радно место на којем је тужила била једини извршилац послова укинута, тужени није имао законску обавезу да успоставља критеријуме и мерила на основу којих би се утврђивало ко је од запослених на неодређено време вишак. Правилно је другостепени суд сагледао да у спору о законитости отказног акта не може да базира своју одлуку на разлозима целисходности, већ на испитивању законитости поступка који претходи доношењу решења о отказу уговора о раду. У конкретном случају, постоји отказни разлог из цитиране одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, јер је новим Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места од 10.03.2016. године укинута радно место „урбанисте-асистента“ на које је тужила била распоређена, па послодавац може самостално, према својим потребама, одредити начин на који ће убудуће организовати процес рада и обављање појединих послова, па тако и припојити пословима другог радног места, како то правилно закључују и нижестепени судови. То даље подразумева да спровођење организационих, економских и технолошких промена спада у аутономну и самосталну област деловања туженог као привредног субјекта, чију целисходност и оправданост не може суд да цени.

Прихватајући у потпуности изложену правну аргументацију другостепеног суда као јасну и засновану на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, Врховни касациони суд налази да нису основани наводи ревизије о погрешно примењеном материјалном праву, јер је тужили законито отказан уговор о раду на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, уз исплату отпремнине у смислу члана 158. истог закона.

Остале наводе ревизије којима се у суштини оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога у смислу члана 407. став 2. ЗПП не може изјавити, а у претежном делу тужила понавља и жалбене наводе који су били предмет оцене другостепеног суда.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

